
Ve stínu faraona

Přestože byl šťasten, že porazil slepotu, velice jej sužovalo vědomí, kolik jeho manželek mu bylo nevěrných.

U ostatních žen to neřešil, ostatně žádná z nich netušila, jaký smysl se skrýval za rituálem, kdy mu odevzdávaly svoji moč.

Shromáždil všechny své nevěrné ženy a konkubíny ve velké síni a řekl: „Vaši prznitelé ztratili právo na posmrtný život. V Knize mrtvých se praví, že každý muž, který do něj chce přejít, musí prohlásit: Nesouložil jsem s vdanou ženou. To vaši prznitelé prohlásit nemohou a jsou tak na věky zatraceni. A vy, nevěrnice, budete potrestány ještě zde, na tomto světě. Každé z vás bude vysázeno dvacet ran holí a potom budete upáleny. A ty, má velká královská manželko, budeš potrestána bez ran holí a bez ohně. O to ovšem přísněji. A nebudeš nikdy uložena tam, kde odpočívají tví blahoslavení předkové, nedostaneš pohřební výbavu a...“

Král svoji řeč nedokončil, zlomil se mu hlas a utichl.

Nemohl pokračovat dál, zvedl se a odešel.

Tři dny stranou od lidí usedavě plakal, tolik se mu stýskalo po jeho překrásné velké královské manželce a dílem i po manželkách ostatních. Ale jeho pýcha byla větší než jeho láska.

Nebylo síly, která by jej přinutila změnit rozhodnutí. Velká královská manželka musela zemřít.

S obrovskou bolestí v srdci nechal připravovat novou svatbu, a to s počestnou ženou, která mu navrátila zrak.

Její stávající manželská smlouva byla rozvázána, král zahrnul jejího dosavadního manžela dary a ostatní nechal na vezírovi.

Po třech dnech nechal všechny své nevěrné ženy odvézt nedaleko Dér el-Medíny a přikázal vykonat mírnější verzi trestu, tedy jejich upálení.

Rozkaz k potrestání velké královské manželky stále odkládal, ale když uplynuly dva měsíce a blížil se den jeho svatby s novou velkou královskou manželkou, musel konečně vykonat nejtěžší rozhodnutí svého života.

Trest pro svoji bývalou velkou královskou manželku považoval za oprávněný, nicméně celé dva měsíce hledal způsob, jak se mu vyhnout.

Nenašel ho.

S obrovským přemáháním poslal svoji životní lásku na cestu, na kterou vcházejí živí, a ze které vycházejí mrtví.

Snažil jsem se ho odradit, ale čím více jsem naléhal, tím více byl neoblomný. Mluvila z něj raněná pýcha, nikoli touha po spravedlnosti.

„Pojedeš s ní a budeš do poslední chvíle přítomen po jejím boku, dokud nevydechne naposledy,“ přikázal mi a přiznám se, že jsem byl z toho rozkazu šokován, znechucen a vyveden z míry natolik, že jsem uvažoval o útěku.

Proč jen jsem se stal součástí těch událostí?

Návrat jeho zraku byl vykoupen strašlivou cenou. Mohl jsem za to já?

Neznal jsem odpověď.

Proč člověk dělá, co dělá, je velké tajemství.

Je jako noční poutník, sune se událostmi, chvíli je jejich příčinou, chvíli důsledkem, sní o nesmrtelnosti a užasle sleduje celý vesmír, v němž je zajat a smýkán tu radostí, tu bolestí...

Skupinka jezdců jela zvolna po okraji pouště, vypadala jako přízrak, a až když se vynořil měsíc, bylo poznat, že jde o lidské bytosti.

Najednou se z přízraků stala horda zarostlých vojáků, která mezi sebou vlekla zbláčenou tlupu cizinců svázaných provazy.

Cizinci, nazývající se Medžajové, nesli těžký náklad – vojenské vaky naplněné kořistí. Byli majetkem faraona a putovali po prohrané bitvě do srdce Egypta, kde se měli stát otroky. Unikli sice válečné vřavě, ale život, který je čekal, nesliboval nic příjemného.

Jejich město bylo vypleněno, část obyvatel pro výstrahu trýzněna, zohavena a pozabijena.

Přeživší byli zbičováni, svázáni a přinuceni k pochodu.

Jakmile dojdou na místo určení, bude mužům, ženám i dětem, kteří unikli smrti, vypáleno znamení a budou tak na pravém rameni žhavým cejchem označeni a následně zaregistrováni podle místa, odkud pocházejí.

Vše se dělo tak, jak říkal zákon.

Ale pokud šlo o velkou královskou manželku, která se provinila tím nejzávažnějším prohřeškem, v jejím případě se podle psaného zákona nepostupovalo.

Výše trestu a způsob jeho provedení byly stanoveny samotným faraonem, který zde vystupoval jako poškozený i jako nejvyšší soudce. Sám byl zákonem.

Velká královská manželka rozsudek přijala, ať byl jakkoli krutý a odpudivý. Jenomže když ho přijímala, byla pouze pár dnů uzamčena v královských komnatách.

Teď ovšem bylo všechno jinak. Kráčela svázaná jako otep slámy mezi zajatými cizinci. Volné měla pouze nohy, aby mohla jít.

Faraon rozhodl, že tak si uvědomí rozdíl mezi svým postavením nejvyšší ženy v říši a postavením těch nejubožejších z ubohých.

Co mohla mít, a nemá...

Byla sice přiřazena k Medžajům vedeným do otroctví, aby s nimi absolvovala část jejich strastiplné cesty, ale její konečný úděl byl jiný.

Úmorný pochod s Medžaji byl jen začátkem.

Neměla se stát otrokyní, ale na konci té dlouhé cesty podstoupit stanovený trest.

Člověk nemá utíkat před spravedlností, ale několikrát za den ji napadlo, že by se právě o útěk měla pokusit.

Kdybych mohl, s útekem bych jí pomohl. Byla i ve své ubohosti pořád nesmírně krásná a přitažlivá, plná ženskosti, přestože šlo o sotva odrostlé dítě. V takovém věku by nikdo neměl umírat.

Faraonova spravedlnost?

Jaká spravedlnost?

Trest, který jí vymyslel, přece není žádná spravedlnost!

On každý večer uléhal s jinou ženou a ona toto jeho privilegium tiše respektovala. Sama pouze jednou, jednou jedinkrát podlehla vábení svého těla, a to v době, kdy si ji už několik měsíců k sobě nepovolal.

Pomílovala se s královským lékařem, bylo to jen rychlé vzplanutí chťiče, kterému podlehla snad z touhy, snad ze zvědavosti, snad ze zoufalství... sama neznala odpověď.

Bez ohledu na své společenské postavení se zachovala jako žena, obyčejná žena, kterým se tento prohřešek buď odpouští, nebo se o něm neví, nebo se trestá rozmanitými drobnými tresty, zpravidla bitím.

Jenomže nad ní se nevznášela hrozba bití, nad ní se vznášela smrt.

Spravedlnost by přece měla platit pro všechny stejně – ale nechal by ubohý rolník nebo řemeslník svoji ženu za nevěru popravít, a před tím ji ještě trýznit jako nějakou vražedkyni?

Zpočátku jsem netušil, proč faraon zrovna mne poslal na její poslední cestu společně s ní.

Samozřejmě nikoli jako trestance, ale jako toho, kdo dohlédne na řádné vykonání trestu. Byl to nadmíru těžký úkol, zvláště proto, že já jsem byl ve své podstatě tím, kdo ji do této situace uvrhl.

Nebýt mého obřadu, král by zůstal slepý, jeho velká královská manželka živá, a oba by mohli dál naplňovat svoji bezbřehou lásku.

Jenže jsem mezi ně vstoupil a stal se strůjcem jejich rozkolu.

Nebo mezi ně vstoupila opravdu temnota, to zlé, co je skryto uvnitř každého z nás a tu a tam vypluje na povrch?

Nicméně král mi od té doby až bezmezně důvěřoval, následkem čehož jsem se stal jeho důvěrníkem.

Neměl jsem vůči němu poníženou pozici, naopak, zdálo se mi, že mne bere za sobě rovného, což samozřejmě neměnilo nic na tom, že jsem se mu při našem setkání vždy hluboce uklonil, protože on byl královskou bytostí s příděchem božství, jakou jsem se já nikdy nemohl stát.

Nyní jsem jel na koni a hořce litoval velké královské manželky, kterou jsem uvrhl do neštěstí. Ta úchvatná, přenádherná bytost byla svázaná jako ptáče s rukama těsně u těla, nohy měla rozedřené do krve a rty rozpraskané žízní.

Kolikrát jen jsem jí chtěl ulevit, ale nebylo to možné.

Faraon moji útlocitnost předpokládal a přikázal vojákům, aby mne k ní nepouštěli, mohl jsem vše pozorovat jen zpozzdálí.

Sledoval jsem ji prakticky nepřetržitě a uvědomoval si, že prostřednictvím jí poznávám sebe. Hledal jsem v ní sám sebe.

Ano. Měl jsem rád sám sebe a současně se nenáviděl, protože jsem se cítil odpovědný za její neštěstí.

Nedalo se s tím nic udělat.

Tamto byl její život a tohle zase můj.

Její život ve své pomíjivosti končil, stávala se tím posvátnou, a až se znovuzrodí, bude čistá.

Může se člověk znovuzrodit?

Nebo navždy uvízne ve světě mrtvých, jak se traduje? Nebo neplatí ani jedno, ani druhé?

Vojáci rozbili tábor u nějakého jezera, které jsem neznal, a povolili všem zajatcům, aby se vykoupali a napili.

Velká královská manželka se po koupeli vynořila z jezera jako přelud. Byla úchvatná, souměrná, ve své nahotě tak nádherná, až se mi zatajil dech.

Nedokázal jsem si představit, že by po zemi mohla chodit krásnější žena.

Měla ještě dětské rysy, ale to nic neměnilo na její ženské přitažlivosti a kráse.

Uprostřed studené noci se mnou kdosi zacloumal.

Ohradil jsem se, ale nekompromisní ruce mnou třásly dál a přinutily mne vstát.

Když jsem se probral, uviděl jsem ve svitu měsíce malou skupinku vojáků. Usilovně cosi stavěli z bláta a větví, pohybovali se rychle a zkušeně.

To, co jim rostlo pod rukama, vypadalo jako malý domek. Ale jen vypadalo.

Bylo hrozné vedro, což nebylo v noci obvyklé, a čtyři vojáci kopali čtyři jámy a stavěli do nich kůly.

Všude pod námi byl písek, a tak museli vykopat jámy hodně hluboko, aby kůly pevně stály, držely a neviklaly se.

Netrvalo dlouho a další vojáci po chvíli přivlekli velkou královskou manželku. Rvala se s nimi jako lvice, ale nebylo jí to nic platné. Vojáků bylo snad deset a měli mnohem více síly než křehká dívka.

Servali z ní provazy, kterými byla po koupeli opět spoutána, a pak i šaty.

Její nahé tělo polili nejdříve olivovým olejem a pak vínem. Pak ji povalili na záda a připoutali za končetiny ke kůlům.

Ležela roztažená a šhubala sebou, nicméně šance, že se jí podaří některý z kůlů vyviklat, byla mizivá.

V ústech měla roubík, jinak by jistě křičela, teď mohla jenom skučet. Ale i tak byla celá scenérie strašlivá, neskutečná, hrůzná, nelidská...

Mezitím kdosi zapálil oheň a až teď jsem pochopil, že to, co vojáci stavěli, bylo ohniště s jakýmsi obětním oltářem.

Jeden z vojáků zadrmlol nějakou modlitbu, které jsem nerozuměl, a pak velitel pozvedl meč a vrazil ho velké královské manželce do hrudníku. Následně jí rychlým pohybem rozpáral břicho až k rozkroku a odhalil útroby.

Vnitřnosti doslova vytrhl z břicha a vhodil do ohně.

Nikdy jsem si nedokázal představit nic tak strašlivého.

Omdllel jsem.

Jen díky tomu jsem nemusel sledovat, co se dělo dál.

Vojáci mne nechali ležet na místě, kde jsem se sesul k zemi, a když jsem se probral, byl jsem promrzlý na kost.

Když to všechno začalo, bylo mi vedro, teď mi zuby drkotaly zimou.

Jen pomalu jsem si začínal uvědomovat, čeho jsem byl v noci svědkem. Děs, který mnou prostoupil, byl pořád natolik silný, že jsem začal zvracet.

Všude kolem ještě probíhala hra mnoha stínů, ale bylo jasné, že za chvíli se začnou tmou prodírat první paprsky nového dne.

Umírání bolí a já jsem nechtěl nikomu ublížit.

Proč jen jsem chtěl faraonovi pomoci?

A byla to vůbec pomoc?

Stál faraonův zrak za život té nešťastnice?

Než jsem se objevil, byl obestřen slepotou, ale žil šťastný život po boku nádherné dívky, kterou miloval.

Já jsem mu sice ukázal cestu ke světlu, ale za jakou cenu?

Bezděky jsem se podíval na torzo těla velké královské manželky, které leželo kousek ode mne, a zaúpěl jsem.

Ležela tam jako vyvržená laň.

Znovu a znovu jsem zvracel, nešlo to zastavit, v hloubi srdce se mi otvírala nezhojitelná rána a z očí se mi valily slzy.

Až dosud jsem se považoval za člověka, který léčí a pomáhá druhým.

Myslel jsem, že chráním, povzbuzuji, držím potřebné při životě a že na konci cesty obestřené temnotou stínů čeká ty, jimž pomáhám, rozednění. Nové zrození. Nový život. Nové všechno.

Můj zrak znovu sklouzl na torzo velké královské manželky.

Konečně jsem přestal zvracet.

Vzlykl jsem, opřel se o ruce a postavil se.

Chvilíčku jsem hledal rovnováhu, a když jsem ji našel, vykročil jsem k jejímu zuboženému tělu.

Odvázal jsem jí končetiny od kůlů, zvedl jsem třesoucím se rukama to, co zbylo z nedávno živého člověka, a s torzem těla vykročil k jezeru.

Ještě včera se z něho vynořila v plné kráse jako bohyně, přestože byla jen obyčejným člověkem.

Kráčel jsem pomalu.

Byl jsem pohřebním průvodem, který neztrácel víru a naději v nové dny, prodíral jsem se odcházející tmou, která pila mou krev, a kdesi v tom zuboženém těle, které jsem držel na rukách, jsem byl i já.

Hluboko v nešťastné dívce jsem odříkával modlitby a přijímal vesmírný řád, který se svým vlastním způsobem projevil a teď mi dával najevo, že za všemi stíny stojím opravdu já.

Není nic než Já. Ona je Já, vojáci, kteří ji zabili, jsou Já, faraon je Já, zem je Já, vesmír je Já...

Vše je mnou propojeno, se vším se vzájemně dotýkám, a tak není jediného stínu, jehož bych nebyl součástí.